

(Фонд стратешке културе)

“Влада Србије нема шта с ким да преговара, одлучили смо да прихватимо овај споразум и споразум ће бити примењен. Остаје само да видимо како да последице буду што мање за народ, да се сви заједно договоримо, али они не морају да га подржавају” [\[1\]](#), изјавио је премијер Србије Ивица Дачић поводом неуспелих преговора са Србима са севера Косова и Метохије. Први српски министар образложио је свој став да Влада располаже свим механизмима да спроведе споразум али да не жели да их примењује: “Механизам је једноставан-укинете плате, укинете радна места и решили сте проблем паралелних институција”

[\[2\]](#)

. Истим поводом први потпредседник Владе Србије Александар Вучић рекао је: “Бриселски споразум мора бити спроведен, а само је питање како то урадити уз сагласност Срба са Косова и Метохије”

[\[3\]](#)

додајући притом да ће “Србија учинити све да добије датум за почетак преговора са ЕУ, а да не сруши своју државност”.

[\[4\]](#)

Тог последњег дана априла, састанак Срба са севера КиМ са члановима преговарачког тима (премијер и његов заменик) окончан је без договора. Срби са севера Космета траже оцену уставности бриселског споразума, после тога референдум. Следећи састанак требало би да се одржи 7. маја. Овако је изгледала још једна у низу рунда разговора поводом статуса севера јужне српске покрајине одржана у атмосфери медијског спина који је требало да утера страх у кости грађанима Србије, подсећајући их на периоде санкција, изолација, разних братоубилачких “Олуја”.

Иако је преговарачки тим Владе Србије покренуо решавање статуса севера КиМ, како је истицао због бољег и уређенијег живота Срба који тамо живе-на крају се, ипак, испоставило да је намера Владе Србије била другачија. Добијање датума за почетак приступних преговора била је окосница бриселских рунди разговора. У потпуно извесној атмосфери у којој је једини очекивани резултат могао да буде да се Србија одрекне севера Космета и препусти га интегрисању у правосудни систем тзв. Косова, преговарачки тим српске Владе у свој састав није укључио оне које ови “преговори” и највише додирују - Србе са севера. “Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа” српски премијер парафирао је у Бриселу (19. април) и тиме отпочео нову фазу у ствари и у потпуности антидржавне политике. Да ли је ово прејака

формулација? Покушаћемо да је образложимо:

Прво, да се позовемо на врховни законодавни акт Србије - Устав: “полазећи од тога да је покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима” [5] (преамбула Устава); “недопуштено је деловање политичких странака које је усмерено на насилно рушење уставног поретка, кршење зајамчених људских или мањинских права и изазивање расне, неционалне или верске мржње” [6] (Члан 5, став 3 у делу Политичке странке); “Територија Републике Србије је јединствена и недељива” (Члан 8, став први у делу Територија и граница); “Спољна политика Републике Србије почива на општепризнатим принципима и правилима међународног права. Општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни су део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују. Потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом”.

[7]

(Члан 16, Међународни односи).

Дакле, само на основу наведених одредби Устава Србије јасно је да је уставни поредак Србије срушен политичким деловањем партија на власти. Или, постоји неко друго тумачење експлицитних уставних одредби. Није јасно зашто Уставни суд Србије самоиницијативно (јер би по дефиницији требало да буде независан у свом раду, објективан у процени и достојан својих уставних овлашћења) није покренуо поступак за оцену уставности свих “бриселских споразума” када се чланом 168 Устава Србије даје право Уставном суду да покрене оцену уставности. Како год, захтеви за оцену уставности “бриселских” споразума налазе се пред Уставним судом Србије. Срби са севера КиМ траже одлуке по тим захтевима. Одлука, следећи успостављене правне норме највишим законодавним актом, може бити само једна а то је да споразуми нису у складу с Уставом. Одатле следи и постављање одговорности за све оне који потписују неуставне одлуке, споразуме...

Друго, да се позовемо на Закон о политичким странкама донет 2009. године који у делу Начин организовања и деловање политичке странке у члану 4, став два налаже да “деловање политичке странке не може бити усмерено на насилно рушење уставног поретка и нарушавање територијалне целокупности Републике Србије” [8] странка која прекрши поменути став члана 4 према Закону о политичким странкама сноси последице које предвиђа члан 37: “Забраниће се рад политичкој странци чије је деловање супротно члану 4 став 2 овог закона или која се удружи у шире политичке савезе у земљи или иностранству, односно споји са политичком странком која делује супротно члану 4. став 2 овог закона”

[9]

Све и да Устав и закони који проистичу из њега нису довољно добри, такви какви јесу представљају обавезу за све грађане Републике Србије! Њихово непоштовање предвиђа врло јасне санкције. Уколико су Устав и следствени закони сторнирани од стране политичке елите онда је то потпуно друга ситуација. Требало би онда рећи грађанима Србије да је политички систем промењен и да је успостављена диктатура. Онда је и наше легалистичко размишљање бесмислено. Само...треба то рећи! Када смо већ код тога, партије на власти грађанима Србије треба да кажу и да су сторнирале своје програме:

Треће, да се позовемо на политичке програме партија које остварују највише утицаја у власти: Према програму СПС (11. децембар 2010) у тачки 13: “Косово и Метохија је саставни део српског идентитета и државности. За социјалисте Србије Аутономна Покрајина Косово и Метохија је нераздвојни део Републике Србије, а решавање проблема изазваних насилном сецесијом, нелегалном и нелегитимном агресијом НАТО-а и једнострано проглашењем независности најважније је државно, национално, историјско, морално и духовно питање српског народа и Републике Србије. Истрајно ћемо инсистирати на поштовању и примени резолуције Савета безбедности ОУН бр 1244 из 1999. Године којом је потврђен територијални интегритет Републике Србије. Социјалисти не признају, нити ће признати било који акт, било ко да га предузме, који је супротан Резолуцији Савета безбедности ОУН бр 1244” [10] Основни програмски циљеви СНС у тачки 1: “Очување територијалног интегритета Републике Србије.

Кад „жртве гласају за своје целате“

Пише: Марина Рагуш
петак, 03 мај 2013 12:31

